

Željomat

Sanja Pilić

Izmislila sam željomat. Napišeš želju na papirić i želja ti se ispuni. Za dan, dva, mjesec, godinu. Ali ispuni se. Papirić baciš u željomat. On se tamo kuha, grije, leži, razgovara s ostalim papirićima na kojima su ispisane želje. A željomat je obična crvena kutija za cipele s otvorom na poklopcu. Vrlo jednostavno. U nju svatko može zaviriti. Mislim, roditelji i brat.

Jer zgodno je znati što i drugi žele. Tata zelenu majicu i povišicu na poslu. Mama želi smršavjeti pet kila i da nam teta Smilja ove godine ne dođe u goste. (Ima i takvih želja, zašto ne?) Ja želim peticu iz lektire i novi mobitel. Moj brat želi bicikl, a želio je da ga u petak nastavnica iz kemije ne pita kemiju. (Ta želja mu se nije ispunila, dobio je trojku.)

Ipak, željomat radi. Katkad brzo. Tata je dobio majicu u roku od dva dana. Meni se želja da otputujem u Veneciju s bakom ispunila nakon šest mjeseci. Tamo sam vidjela gondole i skakutala preko mostova. Hladila sam se lepezom kao neka gospođa. Bilo mi je divno. Ima nekih želja koje ne ubacujem u željomat. One su u vezi s Franom. Htjela bih da se Fran zaljubi u mene. Jer mi se sviđa. Ubacila sam posebni papirić u željomat, ali ništa nisam napisala. Ništa se nije ni dogodilo. Ne znam kako da napišem da mi se sviđa i da to želim, a da nitko ne razumije što sam napisala. Tata je ubacio želju da Hrvatska pobijedi Njemačku na prvenstvu.

Može li se željomat umoriti? Ne znam. Ipak, čini mi se da bolje radi kada svi znamo tuđe želje. Možda je u tome štos? Možete pomoći da se ispune i tako postati nečija zlatna ribica i dobra vila. A to je baš lijepo, zar ne?